

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **A. L.**, nar. X
státní příslušnost Uzbekistán
t. č. pobytem X
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2024, č. j. OAM-508/ZA-ZA12-D07-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zastavil řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť ji shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona (k posouzení žádosti je příslušný jiný stát Evropské unie). Současně rozhodl, že státem příslušným pro posouzení žalobcovy

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

žádosti podle nařízení č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Polsko.

2. Ke skutkovým okolnostem žalovaný uvedl, že žalobce vycestoval z Uzbekistánu dne 18. 8. 2023 do Polska, kde požádal o pobytové oprávnění. Na konci září přicestoval z Polska do ČR, kde žije jeho strýc a bratranec. V ČR se mu zalíbilo. Manželka žalobce i jejich dvě děti žijí v Uzbekistánu.
3. Na případ žalobce byl podle žalovaného aplikovatelný čl. 12 nařízení Dublin III, neboť žalobce byl držitelem povolení k pobytu vydaného Polskem dne 31. 7. 2023 s platností 194 dnů od 3. 8. 2023 do 12. 2. 2024 s více možnými vstupy. Polsko svou příslušnost k posouzení žalobcovy žádosti uznalo dne 7. 5. 2024.
4. Na základě Informace OAMP – Polsko z května 2023 žalovaný shledal, že v případě Polska neexistují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení nebo podmínek přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení. Ani žalobce žádné výhrady vůči Polsku neuvedl a pouze preferuje pobyt v ČR. Přestože příbuzní poskytují žalobci určité zázemí, žalovaný neshledal, že by tato skutečnost mohla být důvodem pro uplatnění čl. 17 nařízení Dublin III. Žalobce nemá žádné zdravotní problémy a je soběstačný.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
6. Namítl, že provedeným dokazováním bylo zjištěno, že vyjádřil obavy z pronásledování na území domovského státu, a že k Polsku uvedl, že tam nemá žádné zázemí na rozdíl od ČR, kde je plně integrován. Žalovaný dovodil nepřipustnost žaloby, aniž by uvedl cokoli k meritu věci, tedy k žalobcově obavě z vycestování do domovského státu, příp. z vycestování do Polska. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění. Není z něj zřejmé, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v jiném členském státě a zda v této souvislosti necítí obdobné nebezpečí, které mu hrozí v domovském státě. V rozhodnutí není uvedeno nic k důvodům žalobcovy žádosti, ani k obavám z pronásledování v Polsku, ale je uvedeno pouze to, že se žalobce obává postihu na území obou států, ale bez bližšího upřesnění.

III. Vyjádření žalovaného

7. Podle žalovaného jsou v žalobě z neznámého důvodu uváděny nepravdivé informace, které jsou v rozporu s tím, co žalobce sdělil. Žalobní námitky se omezují na obecná vyřčení nesouhlasu a jakýsi seznam toho, co měl žalovaný zanedbat, aniž by polemizovaly s napadeným rozhodnutím. Nepravdivé tvrzení o obavách z pronásledování v Polsku je ponecháno bez vysvětlení. Žalobce naopak ve správním řízení sdělil, že v Polsku neměl žádné potíže ani objektivní důvody, pro které by se tam nemohl vrátit. Skutečnost, že se žalovaný nezabýval důvody žalobcovy žádosti vyplývá z § 10a odst. 2 zákona o azylu.

IV. Posouzení žaloby soudem

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne

10. 6. 2024, žaloba byla podána dne 23. 6. 2024), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud rozhodl ve věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem (implicitně) souhlasili.

9. Žaloba není důvodná.
10. Dublinský systém, jehož jádrem je nařízení Dublin III, je právní mechanismus sloužící k určení státu, jenž má být odpovědný za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetího státu. Vychází ze zásady, že k posouzení žádosti je příslušný právě jeden členský stát, a to především členský stát, který hrál největší úlohu při vstupu a pobytu žadatele na území členských států, s určitými výjimkami, jež mají chránit celistvost rodiny (viz důvodová zpráva k nařízení Dublin III). S ohledem na tento výchozí předpoklad jsou pak řazena i jednotlivá kritéria. Články 8 až 11 se týkají nezletilých a žadatelů, kteří mají na území EU rodinné příslušníky nebo příbuzné, kteří požívají mezinárodní ochrany nebo o ni žádají. Následující články 12 až 14 (udělení víza nebo povolení k pobytu; nedovolené překročení vnější hranice; vstup s osvobozením od vízové povinnosti) mají zpravidla umožnit, aby příslušnost k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu připadla členskému státu, který primárně umožnil vstup nebo pobyt žadatele na území členských států EU (viz rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 26. 7. 2017, *Jafari*, C-646/16, body 87 až 91). Posledním kritériem kapitoly III je žádost o mezinárodní ochranu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště (čl. 15).
11. Článek 3 odst. 1 nařízení Dublin III stanoví, že žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III tohoto nařízení. Podle čl. 7 odst. 1 se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III, tedy v čl. 8 až 15. Teprve pokud nelze nalézt vazbu mezi žadatelem a státem určeným podle uvedených kritérií, přichází v úvahu „zbytkové kritérium“ podle čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce, tedy stát, v němž žadatel podal svou první žádost o mezinárodní ochranu.
12. V nyní posuzované věci žalovaný určil příslušnost Polska na základě čl. 12 nařízení Dublin III. Podle tohoto ustanovení platí, že „[p]okud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování [...]“. Odstavec 4 téhož ustanovení pak doplňuje, že „[p]okud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států“.
13. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce přicestoval z Uzbekistánu do Polska letecky dne 18. 8. 2024. To potvrzuje žalobcova výpověď i razítko v jeho cestovním pasu ze dne 18. 8. 2024. Do ČR pak podle své výpovědi přicestoval z Polska koncem září autobusem. Z žalobcova cestovního pasu rovněž vyplývá, že mu bylo dne 31. 7. 2023 vydáno Polskem vízum k pobytu v délce 194 dnů v období od 3. 8. 2023 do 12. 2. 2024. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v ČR dne 11. 4. 2024. Ve sdělení ze dne 7. 5. 2024 Polsko svou příslušnost k posouzení žalobcovy žádosti uznalo.
14. Na základě těchto zjištění soud souhlasí se žalovaným, že podmínky pro určení příslušnosti Polska byly splněny a aplikace čl. 12 nařízení Dublin III byla řádně odůvodněna skutkovými

okolnostmi posuzované věci. Žalobce proti tomuto závěr nevznese v žalobě žádné námitky.

15. Žalobce by nemohl být předán do členského státu určeného podle čl. 12 nařízení Dublin III pouze v případě, pokud by existovaly závažné důvody se domnívat, že v tomto státě dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III, srov. také rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, *N. S. a další*, C-411/10 a C-493/10). V takovém případě by členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu (tedy ČR), byl povinen pokračovat v posuzování kritérií stanovených v kapitole III. Teprve pokud by nebylo možné provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě těchto kritérií, ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, stal by se příslušným členský stát, který řízení o určení příslušného členského státu vede (čl. 3 odst. 2 třetí pododstavec nařízení Dublin III). Tato situace však v posuzované věci nenastala.
16. Žalovaný se otázkou případných systémových nedostatků v Polsku ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III zabýval. Na základě informací o polském azylovém systému a přijímacích podmínkách však neshledal, že by existovaly závažné důvody se domnívat, že by v Polsku docházelo k takovým systémovým nedostatkům, které by dosahovaly možného rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení.
17. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že mezi členskými státy platí zásada vzájemné důvěry, podle které existuje vyvratitelná domněnka, že členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jedná (bude jednat) v souladu s unijním právem, včetně základních práv (viz rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, *N. S.*, spojené věci C-411/10 a C-493/10, nebo např. usnesení NSS ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016-52). Pro vyvrácení této domněnky musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení, jež by důkladně podepřel relevantními důkazy (viz např. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41, bod 22). V rozsudku ze dne 19. 3. 2019, *Jawo*, C-163/17, velký senát Soudního dvora v bodu 90 uvedl že, *„má-li soud, který rozhoduje o oprávněm prostředku, jenž byl podán proti rozhodnutí o přemístění, k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob“* (zdůraznění doplněno). K tomu, aby se na systémové nedostatky vztahovala působnost článku 4 Listiny základních práv EU, musí tyto nedostatky dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech okolnostech případu (viz např. rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 192/2020-27, bod 33).
18. Ve správním řízení žalobce neuvedl žádné námitky, v nichž by tvrdil, že v Polsku dochází k systémovým nedostatkům ve výše uvedeném smyslu. Z výpovědi žalobce naopak vyplynulo, že v Polsku pracoval jako řidič Uberu, bydlel spolu s kamarádem a platil nájem. Do ČR přicestoval pouze proto, že zde má dva strýce a bratrance, a zůstal zde, protože se mu zde líbilo. Žalovaný si opatřil zprávu o azylovém řízení a přijímacích podmínkách v Polsku, a to Informaci OAMP – Polsko ze dne 24. 5. 2023, která vychází z dalších zdrojů. Tato zpráva je přiměřeně aktuální a z ničeho nevyplývá, že by v době vydání napadeného rozhodnutí byla již zastaralá. S ohledem na absenci námitek žalobce vůči Polsku, neměl žalovaný důvod opatřovat si další zprávy. V žalobě žalobce námitku systémových

nedostatků v Polsku nevznsl. Pouze pro úplnost soud doplňuje, že neexistenci systémových nedostatků azylového systému v Polsku potvrzuje i aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu (z poslední doby viz např. usnesení ze dne 8. 8. 2024, č. j. 5 Azs 89/2024-49, nebo ze dne 20. 7. 2023, č. j. 7 Azs 77/2023-34).

19. Žalobce v žalobě žalovanému vytýká, že se nezabýval jeho obavami z pronásledování v Polsku. Toto obecné žalobní tvrzení se však zcela míjí s obsahem žalobcových výpovědí ve správním řízení, v němž žádné obavy z pobytu v Polsku nevyjádřil (srov. předchozí odstavce). Také tvrzení, podle kterého je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že se žalobce obává postihu na území obou států, nemá v napadeném rozhodnutí oporu. Žalovaný takové tvrzení neuvedl. Tyto nesrovnalosti mezi žalobními tvrzeními na jedné straně a žalobcovou výpovědí ve správním řízení a obsahem napadeného rozhodnutí na straně druhé působí dojem, že žalobní argumentace byla převzata z jiného případu bez ohledu na skutkové odlišnosti.
20. Žalobce se rovněž mylně domnívá, že se měl žalovaný zabývat jeho obavami z návratu do Uzbekistánu. Takové posouzení žalovaný učinit nemohl, neboť z povahy a smyslu dublinského systému (srov výše bod 10) vyplývá, že v rámci řízení podle nařízení Dublin III se pouze určuje příslušnost státu odpovědného za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Tento příslušný stát pak provede meritorní posouzení (srov. též § 10a odst. 2 zákona o azylu).
21. Pro účely posouzení příslušnosti Polska je také irelevantní, že tam žalobce nemá žádné zázemí, a naopak v ČR má strýce a bratrance. Tyto skutečnosti samy o sobě neodůvodňují uplatnění diskrečního ustanovení v čl. 17 nařízení Dublin III.
22. Soud tedy shrnuje, že neshledal napadené rozhodnutí nezákonným ani nepřezkoumatelným. Žalovaný nepochybil při určení příslušnosti členského státu podle čl. 12 nařízení Dublin III a své úvahy odůvodnil s ohledem na skutkové okolnosti dostatečně. Žalobní námitky se pak v převážné míře míjely s obsahem napadeného rozhodnutí a skutečnostmi vyplývajícimi ze správního spisu.

V. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

23. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. srpna 2024

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně